

[Holger K. Nielsen]

handlingsleder. Så synes vi, det var mærkværdigt, at han straks indgik i realitetsforhandlinger med to andre partier, der havde peget på hr. Henning Dyremose. Det forløb fandt vi ganske særpræget.

Så lidt om vores rolle her og forholdet til Socialdemokratiet. Statsministeren bad om forståelse for den regering, der er dannet. Javel, men jeg må også bede om forståelse for, at vi føler det lidt mærkværdigt med det forløb, der kom ud af det. Vi har haft et godt samarbejde med Socialdemokratiet i de 10 år, hvor vi begge to har været i opposition. Vi har ikke været enige altid, men vi har haft et godt samarbejde, og vi har i det samarbejde haft en forventning om, at efter den borgerlige epoke ville der komme en ny regering, hvor Socialdemokratiet naturligvis skulle have regeringsmagten, men hvor vi da naturligvis gik ud fra, at også Socialdemokratiet var interesseret i, at SF kom til at spille en rolle som parlamentarisk grundlag for den pågældende regering. Det er det, som er blevet brudt her.

Statsministeren nævnte to muligheder: en socialdemokratisk mindretalsregering og den regering, der er dannet. Det kan godt være, at det var de faktiske muligheder, men så er det, jeg spørger igen: Hvorfor dannede man så ikke den socialdemokratiske mindretalsregering? De argumenter, jeg hørte fra statsministeren, finder jeg ikke særlig overbevisende.

Statsministeren siger, at grunden var, at der skulle laves en stabil og langsigtet politik. En stabil og langsigtet politik! Denne regering skal jo kun køre frem til 1994. Er det meningen, at statsministeren bevidst vil satse på, at denne regering skal sidde efter 1994? Vi har hørt nogle antydninger desangående fra Socialdemokratiet, men hvis det er tilfældet, så lad os da også få det at vide fra statsministeren. Lægges der op til, at disse fire partier nu skal lede landet resten af dette århundrede?

Jeg tror, det vil blive en illusion. Jeg tror, at flertallet vil smuldre ved det næste valg. Siden sidste valg har der kun været én meningsmåling, hvor disse fire partier har haft flertallet, så derfor er det jo ikke særlig sandsynligt, at der kan blive tale om nogen langsigtet politik. Og at der skal blive tale om stabilitet, tror jeg heller ikke meget på. Alt tyder på, at det bliver en overordentlig ustabil regering. Så både ud fra stabilitetshensynet og ud fra det langsigtede

var der fuldt så megen logik i, at der blev dannet en socialdemokratisk mindretalsregering.

Men naturligvis vil SF da samarbejde. Naturligvis vil SF til enhver tid tage imod et tilbud om samarbejde med denne regering. Når ministrene kalder på os, vil vi komme. Vi vil da forsøge at påvirke udviklingen, påvirke de lovforslag, man arbejder med. Det har vi altid gjort, og det vil vi også gøre fremover. Og det skal også stå helt klart i vores holdning til regeringen: Det vil naturligvis være en konstruktiv og visionær opposition, hvor vi vil forsøge at påvirke udviklingen.

Man sammenkæder dette spørgsmål med vores dagsordensforslag og siger – og det var også hr. Risgaard Knudsens argumentation – at hvis man skal have et ordentligt samarbejde, bør vi trække dagsordensforslaget. Jeg kan ikke se, at de to ting har noget med hinanden at gøre. Argumentet fra statsministeren imod dagsordensforslaget var, at det ikke var omfattende nok. Jeg hørte ikke et eneste negativt argument, ikke en eneste uenighed om det konkrete fra statsministerens side og heller ikke fra hr. Risgaard Knudsens. Derfor ser vi ingen grund til at trække dette dagsordensforslag.

Vi vil naturligvis samarbejde med denne regering, men vi regner ikke med, at vores indflydelse bliver særlig stor. Det er en flertalsregering, og det er grundlaget for den måde, vi vil forholde os til regeringen på.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Siden statsministeren tilsyneladende bevidst ikke vil svare på spørgsmålet, om finanslovsforliget er et forlig, der skal respekteres – jeg spurgte i første runde og fik ikke svar, jeg spurgte i anden runde og fik ikke svar – så vil jeg godt tillade mig at citere fra Folketingstidende for indeværende samling, spalte 4256, om forslaget til finanslov for finansåret 1993. Jeg vil gerne have lov at citere fru Marianne Jelled, der siger:

Første næstformand (Ivar Hansen):

Økonomiministeren!

Henning Dyremose (KF):

»Det Radikale Venstre stemmer for finansloven. Vi betragter den som et forlig – det er en